

Dr. Musli Vërbani

Tregime nga jeta e Muhamedit a.s.

(365 tregime për fëmijën tuaj brenda 12 muajve të vitit)

Kaçanik, 2020

Titulli:

Tregime nga jeta e Muhamedit a.s.

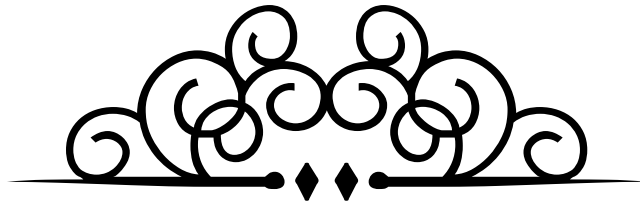
Autor:

Dr. Musli Vërbani

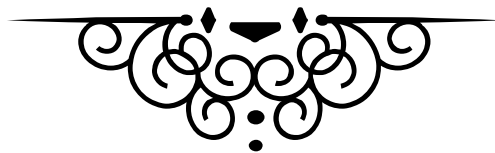
Korrektues:

Burim Bunjaku

Të drejtën e ribotimit e rezervon autori

Tregime nga jeta e Muhamedit a.s.

Martesa e Abdullahut me Eminen

Abdullahu ishte djalë i ri.
 Ai ishte i pashëm, trim dhe kishte virtyte të mira.
 Shumë vajza kishin dëshirë të martoheshin me të.
 Përpos virtyteve të mira, ai në fytyrë kishte edhe dritën e Muhamedit a.s.

Baba i tij Abdul Mutalibi, për Abdullahun e zgjodhi vajzën fisnike Eminen.
 Eminja ishte e bija e Vehbit.
 Pasi u martua Abdullahu me Eminen, drita e Muhamedit a.s. kaloi prej Abdullahut në Eminen.

Emineja mbeti shtatzënë.
 Pasi kaluan tre muaj kur ajo ishte shtatzënë, i vdes burri.
 Emineja jetonte me mall e me shpresë duke e pritur lindjen e fëmijës.
 Ishte mëngjes. Ditë e martë, 12 Rebul Evel, viti 571, Emineja lindi djalë.
 Emineja u gëzua pa masë.
 Shërbëtori me të shpejtë shkoi te AbdulMutalibi duke e lajmëruar se Eminja ka lindur djalë.
 Shërbëtori i thotë: - Gëzohu se Eminja ka lindur djalë.
 AbdulMutalibi u gëzua shumë. I ftoi kurejshit dhe i pyeti se si ta quante djalin.
 Secili propozonte emër çka nuk i përshtatej.
 AbdulMutalibi vetëm tundte kokën dhe nuk e pranonte.
 Në një moment dëgjon një zë:
- Emëroje Muhamed, emëroje Muhamed!
 Emëroje Muhamed sepse ky djalë do të jetë i lavdëruar gjithmonë.
 Do të lavdërohet dhe do të falënderohet prej gjithë popujve.
 AbdulMutalibi pa hamendje u tha të gjithëve, kjo foshnje e ka emrin Muhamed.
 Kur lindi Muhamedi a.s. shtëpia e Emines u mbush me dritë nga të gjitha anët. Trupi i tij shkëlqente.
 Ra në sexhde, iu përkul ZOTIT, ndërsa drita rezonte nga të gjitha anët.

Muhamedi a.s. jetim, pa nënë, pa babë

Abdullahu është baba i Muhamedit a.s.

Baba i Muhamedit a.s kishte ndërruar jetë dy muaj para lindjes së Muhamedit a.s.

Tani Muhamedi a.s. i kishte mbushur 6 vite.

Emineja shkoi në një udhëtim për në Medine që t'i vizitonte të afërmit e saj.

Pasi i kaloi disa ditë në Medine, Emineja vendosi të kthehej në Mekë.

Caktimi i Zotit ishte që të vdes Emineja, nëna e Muhamedit a.s.

Muhamedi a.s. kishte nevojë për përkujdesje të nënës.

Muhamedi a.s. që në moshën 6 vjeçare mbeti jetim, pa nënë dhe pa babë.

Pas pak kohe i vdes edhe gjyshi AbdulMusalibi.

Muhamedi a.s. përveçse ishte pa nënë e pa babë, tashmë i mungonte edhe gjyshi.

Por prapëseprapë ai ishte nën kujdesin e Zotit të madhëruar.

Zoti i Lartmadhëruar Muhamedin a.s. e kishte pajisur me dashuri dhe e donin të gjithë njerëzit, sepse Muhamedi a.s. ishte i drejtë, besnik dhe i sinqertë.

Udhëtimi i Muhamedit a.s. për në Siri

Muhamedit jetim, pa nënë dhe pa babë, tash i vdes gjyshi.
 Pas vdekjes së gjyshit, përkujdesjen e Muhamedit a.s. e merr axha i tij Ebu Talibi.
 Ebu Talibi ishte axha i Muhamedit a.s.
 Ai shkonte për tregti në Siri dhe Jemen.
 Një ditë duke shkuar për Siri, e mori me vete Muhamedin a.s.
 Rruga për në Siri ishte e gjatë dhe e vështirë.
 Ishte sezon vere.
 Dielli përcëllonte me rrezet e forta dhe shumë të nxehta.
 Mbi Muhamedin a.s. gjithmonë qëndronte një re e cila i bënte hije, e freskonte ajrin dhe e përcillte Muhamedin a.s. këmba-këmbës.
 Retë mbi Muhamedin a.s. lëviznin me urdhrin e Allahut që ta mbrojnë nga çdo vështirësi e rrugës.

Në mes të rrugës në qytetin Basra, karvani u ndal për të pushuar.
 Në periferi të qytetit ishte një faltore, prift i të cilës ishte Buhejra.
 Ai ishte i ditur, kishte lexuar shumë dhe kishte kuptuar shumë nga librat e mëparshme.
 Kur karvani nisi rrugë për në Siri, Muhamedi a.s. u vonua.
 Buhejra e pa se si karvani shkoi, ndërsa Muhamedi a.s. u ndal, e u ndal edhe mjegulla, e kur Muhamedi a.s. u nis, u nis edhe mjegulla, në bazë të kësaj, Buhejra e kuptoi se Muhamedi a.s. do të jetë pejgamber.

Buhejra e ftoi karvanin në gosti dhe kërkoi që të ndaleshin pak në faltoren e tij.
 Pastaj filloi ta pyeste Muhamedin a.s. për shumë çështje.

Buhejra i tha Ebu Talibit:

- Ruaje këtë djalë se një ditë do të jetë pejgamber.

Ebu Talibi prej atij momenti filloi t'i kushtojë kujdes të posaçëm Muhamedit a.s.

Rinia e Muhamedit a.s.

Muhamedi a.s. prej fëmijërisë kaloi në moshën e rinisë dhe pjekurisë.

Filloi të punojë.

Në fillim si bari e me vonë si tregtarë.

Hatixheja ishte grua fisnike, kurejshe, ishte e pasur dhe merrej me tregti.

Shumë dëshironin të martoheshin me Hatixhen, mirëpo ajo kishte refuzuar. Dhe ishte pajtuar me fatin e saj si e pasur dhe tregtare.

Ajo e kishte një punëtor që quhej Mejsër, të cilin e dërgonte në Siri për tregti. Mirëpo i nevojitej edhe një punëtor.

Ebu Talibi ia dërgoi Muhamedin a.s. për punëtor të ri.

Muhamedi a.s. ishte i mençur, i drejtë dhe punëtor i mirë.

Hatixheja me Muhamedin a.s. fitoi profit të mirë, çka nuk e kishte fituar më parë.

Hatixheja filloi të mendojë.

Muhamedi a.s. ishte:

- më i dalluari prej kurejshëve,
- më fisniku,
- më besniku,
- më i moralshmi,
- më i edukuari,
- më i popullarizuari.

Atëherë me vete tha, është mirë të martohem me Muhamedin a.s.

Hatixheja për ndërmjetësuese e dërgoi Nefisen e cila ishte e mençur.

Ajo i ofroi Muhamedit a.s. martesë me Hatixhen, dhe ai pranoi.

Më vonë u bë fejesa dhe martesa dhe çifti i ri filloi jetën e re, të çiltër dhe pa brenga.

Shtëpia e parë e cila është ndërtuar për ta adhuruar vetëm Allahun është Qabja. Qaben e ka ndërtuar Ibrahim me të birin e tij Ismailin. Në Qabe gjendet guri i zi, për të cilin thuhet se është guri i xhenetit. Në fillim, ky gur ka qenë i bardhë, mirëpo idhujtarët (pabesimtarët) vazhdimisht e kanë prekur dhe kështu e kanë ndryshuar ngjyrën në të zezë. Me kalimin e kohës Qabja ishte dëmtuar. Kurejshët vendosën ta rindërtojnë. Pasi i rrënuan pjesët e dëmtuara dhe e rindërtuan përsëri, kishte ardhur deri në konflikt në mes fiseve se kush do të vendosë “Haxherul Esvendin” në vendin e vet. Secili fis dëshironte që ta vendosë sepse pastaj ai fis fitonte famë të madhe. Gjendja ishte acaruar aq shumë, saqë vetëm sa nuk kishte ardhur gjakderdhja në mes tyre. Në mënyrë që të shmangin gjakderdhjen, u morën vesh që, kushdo që do të paraqitej para tyre, të gjykonte se cili prej fiseve ta vendoste gurin në vendin e vet. Pas pak u shfaq Muhamedi a.s., njerëzit filluan të thonë Emini, Emini (Besniku), të gëzuar, pasi e dinin drejtësinë dhe besnikërinë e Muhamedit a.s. Pasi ia shpjeguan Muhamedit a.s. se si qëndronte puna, ai e hoqi xhyben (rrobë e gjatë) e tij dhe e shtroi në tokë. E vendosi gurin “Haxherul Esved” në të dhe u tha krerëve të fiseve që secili ta kapte njërin cep të rrobës, dhe kështu së bashku ta bartnin gurin deri te vendi i tij. Kësisoj do të bëhej bartja nga të gjithë njëkohësisht dhe askush nuk mund të pretendonte për merita vetanake. Ky propozim u pëlqeu të gjithëve, të gjithë u pajtuan, të gjithë u krenuan dhe e vendosën së bashku “Haxherul Esved” në vendin e vet. E Muhamedit a.s. prej atij momenti të gjithë i thoshin: **“Muhamedu-l-Emin” - Muhamedi Besnik;** **“Muhamedu-l-Emin” - Muhamedi Besnik.**

Fillimi i zbritjes së Kur'anit

Muhamedi a.s. kishte dëshirë ta shikonte qiellin,
kishte dëshirë ta shikonte natyrën, gjelbërimin dhe
kishte dëshirë të mendonte për krijimin e tyre.

Shikonte, vështronte, dhe e kuptonte se harmonia në gjithësi është vepër e një Krijuesi absolut.

Vështronte, mendonte dhe e kuptonte se harmonia në gjithësi është vepër e një Krijuesi absolut.

E ai Krijues absolut është Allahu.

Muhamedi a.s. nuk i donte zotat të cilët i adhuronin arabët.

Për këtë arsye vetmohej në shpellën “Hira” që të mendojë dhe të qetësohej shpirtërisht.

Një ditë, në muajin Ramazan, gjegjësisht në natën e Lejletul Kadrit, deri sa ishte në shpellën Hira, i vjen meleku Xhibril, e shtrëngon Muhamedin a.s. e i thotë:

- Lexo!

Muhamedi a.s. i tha:

- Nuk di të lexoj.

Xhibrili i thotë përsëri:

- Lexo!

Iu përgjigj Muhamedi a.s.:

- Nuk di të lexoj.

Xhibrili në fund i thotë:

“Lexo në emër të Zotit tënd i cili ka krijuar,
ka krijuar njeriun nga gjaku i ngjizur.

Lexo - Zoti yt është më fisniku.

Ai ka mësuar (njeriun) të përdorë lapsin.

Ai ka mësuar njeriun çka nuk ka ditur e nuk di.”

Kështu filloi zbritja e Kur'anit.

“IKRE BISMI RABBIKE EL-LEDHI HALEKE

HALEKAL INSANE MIN ALEKE

IKRE VE RABBUKEL EKREM

EL-LEDHI AL-LEME BIL KALEM

AL-LEMEL INSANE MA LEM JEALEM.”

O ti që je mbuluar

Muhamedit a.s. në shpellën Hira i kishin zbritur ajetet e para të Kur'anit.

Kur del prej shpelle e sheh Xhibrilin në formën e tij origjinale.

Xhibrili e kishte përfshirë horizontin me krahët e tij.

Muhamedi a.s. u kthye në shtëpi e i tha Hatixhes:

- Më mbuloni, më mbuloni!

Hatixheja pasi e mbuloi dhe e qetësoi, i tha:

- Mos u friko, se ti ke gjithçka.

Ti i ndihmon të varfrit, të dobët.

Ti i ndihmon të drejt.

Fiton edhe kur nuk ke asgjë.

Zoti ty nuk do të të pikëllojë kurrë.

Muhamedi a.s. kur i dëgjoi këto fjalë prej Hatixhes u qetësua dhe pushoi një kohë.

Pas një kohe i shkon Xhibrili në shtëpi ku ishte i mbuluar e i tha:

“O ti që je i mbuluar!

Qohu dhe publiko (misionin tënd).

Madhëroje vetëm Zotin tënd.

Pastroji robat e tua.

Largoju prej veprave të këqija.”

Duke i dëgjuar ajetet nga Xhibrili, Muhamedi a.s. djersitej, skuqej.

Duke i dëgjuar ajetet nga Xhibrili, i tërë trupi i përqendrohej në fjalët e Allahut të cilat ia përcillte Xhibrili.

Hatixheja kur e vërejti këtë, shkoi te axha i saj Vereka bin Nufel dhe ia tregoi ngjarjen.

Ndërsa axha i saj i tha:

- Ky është peygamberi i fundit i cili është paralajmëruar më parë në librat hyjnor.

Ky është vula e peygamberëve.

Muhamedit a.s. i zbriti ajeti kur'anor:

“Thirri (në Islam) dhe tërheqja vërejtjen familjes dhe të afërmve.”

Posa zbriti ky ajet, Muhamedi a.s. filloi t'i thërriste në Islam familjen e tij dhe ata në të cilët kishte besim.

Tri vite të plota Muhamedi a.s. thërriste fshehtazi në Islam.

Në fillim numri i muslimanëve ishte i vogël.

Muslimanët e parë tuboheshin në shtëpinë e Ekreme bin Erkam.

Aty e lexonin dhe mësonin Kur'anin.

Aty i bënë planet për përhapjen e Islamit.

Në këtë kohë e pranuan Islamin:

Hamza - axha i Muhamedit a.s.

Jasiri dhe Sumeja - prindërit e Amarit.

Pastaj islamin e kanë pranuar edhe Bilalli e Uthmani.

Më vonë fenë Islame e pranon edhe Umeri r.a.

Jasiri dhe Sumeja janë shëhidët e parë të cilët kanë dhënë jetën për Islam.

Shpërngulja në Etiopi

Muslimanët torturoheshin nga kurejshit.
Torturat ishin të vazhdueshme.
Muslimanët shkuan dhe i treguan Muhamedit a.s.
Muhamedi a.s. vazhdimisht u thoshte se duhet të duronin.

Më vonë u tha muslimanëve që të shpërnguleshin në Etiopi.
Në Etiopi sundonte mbreti Nexhashi.

U mblodhën shtatëmbëdhjetë muslimanë.
Kaluan në rrugët e gjata nëpër shkretëtirë,
e pastaj me anije dolën në kontinentin e Afrikës.
Muslimanët e bënë këtë shpërngulje vetëm e vetëm për ta ruajtur imanin dhe islamin e tyre, e cila për ta ishte gjëja më e shtrenjtë.

Kur shkuan në Etiopi, mbreti Nexhashi i priti me zemërgjerësi.
I lejoi që të jetojnë të qetë dhe t'i përmbahen lirisht fesë së tyre islame.

Kurejshët e kuptuan se muslimanët kanë shkuar në Etiopi.
E dërguan Amër ibn Asin që t'ia dërgojë disa dhurata mbretit Nexhashij dhe t'i thotë se muslimanët duhet të kthehen në Meke, se përndryshe do t'i sjellin probleme ngase ata besojnë në një Zot e nuk njohin Isain.

Kur Nexhashiu i pyeti muslimanët për Isën a.s., ata thanë se ne besojmë në Isën a.s. si pejgamber dhe i lavdëruar i Zotit, sikurse u besojmë të gjithë pejgamberëve tjerë, e po ashtu edhe pejgamberit tonë.
Kur i dëgjoi Nexhashiu këto fjalë, nuk i ktheu në Mekë Muslimanët e parë.
Amri u kthye duarthatë.
Më vonë Nexhashiu e pranoi Islamin.

Prej të shpërngulurve në Etiopi ishin:
Uthmani r.a., Zubej ibn Avami dhe Xhafer ibn Ebi Talibi.

Thirrja në islam haptazi

Muhamedi a.s. tri vite të plota ka thirrur në islam fshehtazi.

Pas tri viteve thirrjen e fillon haptazi.

Muhamedi a.s. hipi mbi kodrën e Mekës të quajtur Ebu Kabise dhe i thërret fiset arabe rend me rend:

- O benu Zahre,
- O benu Abdulmenaf, e kështu me radhë.

U tubuan të gjitha fiset e Mekës.

I thanë Muhamedit a.s.:

- Pse na ke thirrur?

Muhamedi a.s. u tha:

- Nëse ju them se pas kësaj kodre qëndrojnë kalorësit të cilët dëshirojnë ta ndryshojnë gjendjen tuaj, a më kishit besuar?

Të gjithë i thanë:

- Po të besojmë, se ti gjithmonë ke qenë besnik.

Atëherë Muhamedi a.s. u tha:

- Unë jam i dërguar i Allahut tek ju.

Lajmëtar dhe Qortues.

Ju ftoj që të besoni vetëm në Allahun dhe mos i përshkruani shok Atij.

Nga ky çast Muhamedi a.s. e filloi thirrjen Islame haptazi.

Ofertat për Muhamedin a.s.

Thirrja në Islam haptazi ndikoi pozitivisht.

Numri i muslimanëve dita-ditës shtohet.

U mbledhën fiset arabe dhe shkuan te axha i Muhamedit a.s. Ebu Talibi.

Ebu Talibit i thanë:

- Muhamedi i ka fyer idhujt tanë dhe po thërret që të besojmë në një Zot.

Nëse Muhamedi dëshiron pasuri, do t'i japim pasuri sa të dojë.

Nëse dëshiron pushtet do ta bëjmë udhëheqës.

Çka të dëshiron ia plotësojmë, vetëm e vetëm të largohet nga rruga në të cilën është duke thirrur.

Kur Ebu Talibi ia tregoi Muhamedit a.s. këto kërkesa, ai tha:

**Për Zotin o axha im, sikur të ma jepnin diellin në dorën e djathtë
dhe hënën në dorën e majtë, që të largohem nga rruga e drejtë,
nuk do të largohem,
edhe nëse sakrifikohem,
deri sa të triumfojë feja e drejtë.**

Bllokada ekonomike ndaj muslimanëve

Pabesimtarët dhe idhujtarët i humbën të gjitha shpresat se Muhamedi a.s. do të hiqte dorë nga rruga e tij.

Ata e shihnin se si dita-ditës numri i muslimanëve shtohet dhe nuk pakësohet.

Vendosën që muslimanët t'i bllokojnë ekonomisht: Muhamedin a.s., familjen e tij dhe çdokënd që i përkrahte ata.

E nënshkruan një marrëveshje dhe e vendosën në Qaben e shenjtë.

Në marrëveshje ishte shënuar:

Muslimanët të largohen prej Mekes dhe të vendosen në shkretëtirë jashtë Mekes, të mos blihet prej muslimanëve dhe të mos u shitet, të mos martohen muslimanët dhe të mos martohen muslimanët.

Pas kësaj, filluan vite të vështira për muslimanët. Tri vite të plota me uri, etje, vështirësi.

Një ditë prej ditëve, Muhamedi a.s. e lajmëroi axhën e tij Ebu Talibin me një lajm të çuditshëm, ai i tha:

- O axha im! Zoti e ka urdhëruar krimbin që ta grimcojë letrën ku ishte nënshkruar kontrata dhe ishte vendosur në Qabe dhe krimbi e ka ngrënë të tërën përpos pjesën ku ishte shkruar: **Në emër të Allahut.**

Me të shpejtë Ebu Talibi shkoi në Meke dhe u tha pabesimtarëve të Mekës se kontratën të cilën e kishin nënshkruar e kishte ngrënë krimbi dhe kishte mbetur vetëm pjesa ku ishte e shkruar **"Në emër të Allahut."**

Pabesimtarët thanë: - Nëse kjo është e vërtetë, atëherë kontrata priset dhe besimtarët mund të kthehen nëpër shtëpitë e tyre dhe e vazhdojnë jetën e tyre.

Kur shkuan në Qabe, pabesimtarët u befasuan, e nga habia gati sa nuk u çmendën kur e panë se ajo çka kishte thënë Muhamedi a.s. ishte e vërtetë.

Kjo ishte një mrekulli e Zotit për t'u treguar pabesimtarëve se Muhamedi a.s. ishte i dërguar i Zotit, sepse Muhamedi a.s. ishte i lajmëruar prej Zotit për këtë ngjarje. Megjithatë pabesimtarët vazhduan me kokëfortësinë e tyre duke thënë se kjo është magji, i thoshin Ebu Talibit se djali i vëllait tënd është magjistar dhe nuk besojmë se ai është peygamber.

Kryesorja ishte se Muhamedi a.s. u kthye me familjen dhe besimtarët dhe kështu u thye bllokada ekonomike ndaj tyre.

Hatixheja ishte bashkëshortja e Muhamedit a.s.
Ajo ishte e para që e kishte pranuar fenë islame.
Ajo vazhdimisht i jepte kurajë Muhamedit a.s.
I ndihmonte atij.
E shpenzonte tërë pasurinë për rrugën e drejtë.
Ajo ishte me Muhamedin në kohërat më të vështira të jetës së tij.
Kur ndërroi jetë Hatixhja, Muhamedi a.s. u pikëllua shumë.

Në të njëjtin vit vdiq edhe axha i tij Ebu Talibi.
Ebu Talibi e mbronte Muhamedin a.s. prej pabesimtarëve të Mekës.

Për këtë arsye, në historinë islame ai vit u quajt **viti i pikëllimit**.

Rruga për hixhret

Kurejshët pabesimtarë i mundonin muslimanët e dobët.
 Muhamedi a.s. i këshillonte që të shkonin në Medinë, pasi që atje gati se të gjithë e kishin pranuar Islamin.
 Gati të gjithë muslimanët shkuan në Medinë, përpos një numri të vogël.
 Prej Muslimanëve, në Meke ishte Ebu Bekri Sidiki, Aliu.
 Prej të fundit i cili duhej të shpërngulej në Medinë ishte Muhamedi a.s.
 Kurejshët më së shumti i mundonte prania e Muhamedit a.s. në mesin e tyre.
 Kurejshët vendosën që të zgjedhin nga një djalosh të fortë prej secilit fis dhe ta mbytnin Muhamedin a.s. në shtëpinë e tij.
 Zoti e lajmëroi Muhamedin a.s. për këtë marrëveshje.
 Ky ishte shkaku që Muhamedi a.s. e kishte obliguar Ebu Bekri Sidikin që t'i përgatit dy deve për udhëtim.
 Kurejshët e kishin rrethuar shtëpinë e Muhamedit a.s. dhe ishin përgatitur që ta mbysin.
 Muhamedi a.s. në shtratin e tij e la Aliun r.a.
 Kur doli në derë, mori pak dhé dhe ua hodhi në fytyrat e kurejshëve.
 Kur u hodhi dhe në fytyrat e tyre, kurejshët u shurdhuan dhe u verbëruan.
 Muhamedi a.s. kaloi përmes tyre dhe nuk e hetuan fare.
 Kur u erdhi shikimi, me të shpejtë hynë në dhomën e Muhamedit a.s.,
 i ngritën shpatat lartë, por nuk e gjetën Muhamedin a.s. por Aliun.

Kjo i hidhëroi edhe më shumë, i ngrysën fytyrat e tyre dhe i shkulën flokët e tyre.
 Kjo i hidhëroi edhe më shumë, pasi tradhtia e tyre nuk iu bëri dobi.

Këtë ngjarje e tregon Kur'ani:

**VE XHEALNAA MIN BEJNI EJ'DIIHIM SEDDEN
 VE MINHALFIHIM SEDDEN
 FE EGSHEJNAAHUM FEHUM LAA JUBSIRUUN.**

“Ne para (tyre) bëmë perde (pengesë),
 po ashtu edhe pas tyre vendosëm perde
 dhe mbuluam shikimin e tyre ashtu që nuk shihnin asgjë”.

Në shpellën Thevr

Kurejshitët kuptuan se Muhamedi a.s. kishte marrë rrugën për në Medinë.

Kurejshitët shpallën një shpërblim prej njëqind deveve për atë që e zë Muhamedin a.s. të gjallë apo të vdekur.

Muhamedi a.s. shkoi te Ebu Bekri, e ftoi Ebu Bekrin dhe së bashku u nisën për në Medinë.

Rruga për në Medinë ishte e gjatë dhe e mundimshme. Por Allahu në çdo moment atyre u kishte sjellë qetësi trupore dhe freski shpirtërore.

Posa e kaluan Mekën, për t'u strehuar nga kurejshët u vendosën në shpellën Thevr.

Kur hynë në shpellë, Ebu Bekri filloi të frikohet e Muhamedi a.s. i tha:

“Mos u pikëllë – Allahu është me neve”.

Vërtetë Allahu ishte me ta.

Posa u vendosën në shpellë, Zoti e dërgoi një merimangë dhe e thuri rrjetën e saj në hyrje të shpellës.

Edhe një pëllumb fluturoi dhe u vendos në hyrje të shpellës dhe bëri vezët e saj dhe ra të pushojë.

Kurejshët kaluan pranë shpellës dhe u ndalën aty.

Njëri tha: - Të shikojmë në shpellë ndoshta janë aty.

Të gjithë të tjerët filluan të tallen duke i thënë: - Si kanë mundur të hynë në shpellë kur në hyrje është pëllumbi me vezë, kjo do të ishte e palogjikshme?

Gara për shpërblimin e njëqind deveve

Kurejshët shpallën se ai që e vret Muhamedin a.s. do t'i merrte si shpërblim 100 deve. Çdo njeri lakmonte njëqind deve.

Trimat e të gjitha fiseve u përgatitën për ta kërkuar Muhamedin a.s.

Njëri prej tyre ishte Suraka bin Malik.

Edhe ai kishte vrapuar me të shpejtë për të kërkuar Muhamedin a.s.

Muhamedi a.s. me shokun e tij dhe Ebu Bekrin kishin arritur në mes të rrugës.

Në mes të rrugës i arrin Suraka.

Ai me kalin e tij vërsulet si bishë e egër.

Kur afrohet pranë tij i thotë Muhamedit a.s.:

- Kush të shpëton?

Muhamedit a.s. i thotë me lehtësi:

- Zoti më shpëton.

Në atë moment këmbët e para të kalit të Surakës sharrojnë në tokë deri në gjunjë dhe ai përplasët për toke.

Suraka i tronditur i thotë Muhamedit a.s.:

- Lute Zotin tënd të më shpëtojë.

Nëse më shpëton do të kthehem.

Edhe tjerëve që vijnë pas do t'ju them se nuk jeni në këtë drejtim.

Muhamedi a.s. si i dërguar për mëshirë për të gjithë njerëzimin, e bën një dua te Zoti dhe e shpëtoi, ndërsa ai u kthye dhe edhe tjerëve u tha se në atë drejtim nuk ishte Muhamedi a.s.

Të gjithë u kthyen duarthatë dhe të hidhëruar në Mekë.

Muhamedi a.s. vazhdoi rrugën dhe arriti i lumtur e i gëzuar në Medinë.

Arritja e Muhamedit a.s. në Medine

Muhamedi a.s. e bëri Hixhretin.
 Hixhret do të thotë shkuarja prej Mekës në Medine.
 Kur arriti në Medinë e priti fisi Evs dhe fisi Hazrexh.
 Fiset Evs dhe Hazrexh u gëzuan shumë me shkuarjen e Muhamedi a.s. në Medine.

Fëmijë, gra, pleq e të rinj, të gjithë kishin dalë në pritje.
 Kur drita e Muhamedit a.s. e shndriti këtë vend ,njëri me zë të lartë tha:
Erdhi mëshira e Allahut.

Në atë moment filluan t'i këndojnë Muhamedit a.s.:

TALEAL BEDRU ALEJNA
 MIN THENIJATIL VEDA
 VEXHEBE SHUKRU ALEJNA
 MA DEA LILAHİ DA

Agoi Hëna katërmëdhjetëshe
 Nga ai vend i miqësisë
 Sa të gëzuar po të presim
 Faleminderit Perëndi.

E JUHEL MEB'UTHU FIJNA
 XHIËTE BIL EMRIL MUTA
 XHIËTE SHEREFTEL MEDINE
 MERHABEN JA HAJRE DAË

I dërguar prej Madhërie
 t'përqafojmë me kënaqësi
 ti Medinën e shndrite
 eja ngjirin e vëllazërisë.

Pasi u bë manifestimi i pritjes së Muhamedit a.s., secili prej banorëve të Medines kishte dëshirë që Muhamedi a.s. të ishte mysafir i tij.

Muhamedi a.s. zgjodhi mënyrë të veçantë. Ai u tha banorëve të Medines:

- Deveja ime do të jetë e lirë, prandaj te cila shtëpi do të ndalet atje do të jem mysafir.

Të gjithë i ofronin ushqim devesë që ajo të ndalej pranë shtëpisë së tyre, por deveja e zgjodhi që të ndalet pranë Shtëpisë së Ejubit.

Pastaj në atë vend Muhamedi a.s. urdhëroi që të ndërtohet Xhamia e parë e Muslimanëve.

Çështjen e parë që e bëri Muhamedi a.s. në Medinë ishte:
ndërtimi i xhamisë.

Xhamia është objekti kryesor ku:

Bashkoheshin muslimanët.

Njiheshin në mes vete

I ndihmonin njëri-tjetrit.

Në xhami mësohej dhe studiohej Kur'ani.

Xhamia ishte institucion shoqëror, kulturor dhe edukativo-arsimor.

Çështja e dytë ishte vëllazërimi i muslimanëve.

Tani në Medine jetonin muslimanët e Mekës dhe të Medinës. Muslimanët e Medinës ishin prej dy fiseve: Evs dhe Hazrexh.

Fisi Evs dhe Hazrexh kishin pasur një armiqësi shekullore të cilën e kishin mbjellë jehuditë. Mirëpo, Muhamedi a.s. me urtësi i pajtoi, i bashkoi dhe i vëllazëroi. Përpos kësaj muslimanët e Mekës nuk kishin shtëpi as pasuri, ishin të varfër sepse çdo gjë që kishin e kishin lënë në Meke, e atje e kishin uzurpuar pabesimtarët e Mekës. Kështu, prej mesit të muslimanëve kishte të pasur dhe të varfër.

Muhamedi a.s. i vëllazëroi të varfrit e Mekës me të pasurit e Medinës, kështu që ata kafshatën e gojës e ndanin së bashku, të mirën e ndanin së bashku, pikëllimin e ndanin së bashku, e edhe gëzimin e ndanin së bashku.

Çështjen e tretë të cilën e bëri Muhamedi a.s. ishte formimi i kushtetutës në shoqërinë e re.

Në Medine, përpos muslimanëve jetonin edhe jehuditë.

Jehuditë ishin dinakë dhe tradhtarë,

ata kishin mundësi të fusin mollën e sherrit në mesin e muslimanëve që t'i përçajjnë.

Muhamedi a.s. nënshkroi kontratë me ta për çështjet që kanë të bëjnë me të drejtat e tyre, tregtinë e tyre, besimin e tyre dhe veprimtarinë e tyre, me qëllim që të nderohej dhe të respektohej e drejta e tyre, por në anën tjetër edhe ata ta nderojnë dhe respektojnë të drejtën e muslimanëve.

Kështu, në Medine filloi të lulëzojë shteti Islam,

filloi të ndriçojë drita e Islamit, e cila pastaj u shpërnda në lindje dhe perëndim, në të gjitha vendet e botës.

Islam d.m.th. paqe në këtë botë dhe shpëtim prej zjarrit të xhehenemit në botën tjetër.

Feja Islame është fe e paqes për të dy botët.

Feja Islame është fe e lirisë për të dy botët.

Feja Islame është fe e sigurisë për të dy botët.

Feja Islame është fe e lumturisë për të dy botët.

Nëse shikojmë jetën e Muhamedit a.s., shohim se gjatë tërë jetës ka anuar kah paqja.

Kjo ka qenë arsyeja që Muhamedi a.s. trembëdhjetë vite sa ishte në Mekë shokët e tij i këshillonte të duronin mundimet e pabesimtarëve të Mekës.

Kjo ka qenë arsyeja që Muhamedi a.s. trembëdhjetë vite sa ishte në Mekë shokët e tij i këshillonte të mos i kundërviheshin mundimeve të pabesimtarëve të Mekës.

Pas shumë viteve, pas shumë mundimeve, pas shumë torturimeve, Muhamedi a.s. e zgjodhi që të dashurën e tij, vendlindjen e tij, ta lërë dhe të shkon në Medinë.

Kur Muhamedi a.s. është larguar prej Mekës, kur ka arritur tek kodra e fundit është kthyer edhe një herë, e ka shikuar vendlindjen, i kanë pikuar lotët në fytyrën e tij dhe ka thënë:

“Oj vendlindja ime,

Unë po largohem pse jam i detyruar prej vendasve të tu.

Po mos të më përzinin banorët tu, kurrë nuk do të isha larguar.”

Kur shkoi Muhamedi a.s. në Medinë, aty filloi jetë të re, në shoqërinë e re, në liri dhe qetësi.

Lufta e Bedrit

Pabesimtarët e Mekës kishin përgatitur një ushtri prej 900 vetash që të shkonin në Medinë për ta zhdukur prej faqes së dheut Muhamedin a.s. dhe shokët e tij.

Kur Muhamedi a.s. mori vesh për këtë, i tuboi banorët e Medinës e u tha:

- Çka mendoni ju, a të mbrohemi apo jo, a të luftojmë apo jo?

Në atë tubim u ngrit Mikdad Ibn Amri dhe tha:

“O i dërguar i Allahut, ne jemi me ty. Ne nuk jemi si beni israilët të cilët i kanë thënë Musës a.s. shko me Zotin Tënd lufto e ne do të rrimë këtu. Por ne themi: Shko me Zotin Tënd përpara, lutju e ne së bashku me ju do të luftojmë”.

Pastaj u ngrit Seadi i cili tha:

“O i dërguar i Allahut, ne të besojmë, ne e kemi vërtetuar se ti je në rrugën e drejtë, ne të kemi dhënë besën se do të nderojmë dhe do të dëgjojmë. Nëse na thua të hymë në detin e thellë të pakalueshëm, ne do të vijmë me ty dhe askush nuk do të kundërshtojë”.

Kur i dëgjoi këto fjalë Muhamedi a.s., fytyra e tij shndriti prej gëzimit, zemra e tij u qetësua dhe e përfundoi fjalimin duke thënë: - **Me ndihmën e Allahut do të ngadhënjëjmë dhe fitorja është e jona.**

Muhamedi a.s. bisedoi me shokët dhe banorët e Medinës dhe vendosi që të dalë në rrethinën e qytetit me qëllim që atje të zhvillohej lufta, pasi që në Medinë ishte e mundur që të ketë viktima në fëmijët, gra dhe pleq.

Në rrethinë të Medinës ishte vendi i quajtur “Krojet e Bedrit”.

Te “Krojet e Bedrit” u vendos Muhamedi a.s. me treqind shokët e tij.

Pabesimtarët ishin nëntëqind, d.m.th. trefish më shumë.

Përpos kësaj, pabesimtarët ishin të armatosur deri në dhëmbë,

besimtarët jo vetëm që nuk ishin të armatosur, por ishin të zhveshur dhe të zbathur.

Muhamedi a.s. bëri lutje te Zoti që t’iu ndihmojë besimtarëve në këtë betejë, të ua forcojë këmbët e tyre dhe të ua qetësojë zemrat e tyre.

Zoti i Madhëruar me mëshirën e Tij dërgoi një mijë Melekë në ndihmë për besimtarët.

Melekët iu dolën në ndihmë besimtarëve dhe lufta përfundoi me fitoren e tyre pa viktima të shumta.

Pabesimtarët lanë pas vete tërë armatimin e tyre dhe ia mbathën me të katërtat.

Shtatëdhjetë prej tyre u vranë dhe shtatëdhjetë të tjerë u zunë robër.

Pasi përfundoi lufta, besimtarët u gëzuan shumë sepse numri i vogël i tyre triumfoi kundër grupit të madh të pabesimtarëve.

Gjithmonë kur vjen në konflikt e drejta dhe e padrejta, e drejta fiton pa marrë parasysh a janë të paktë në numër apo janë të dobët, sepse fuqia e drejtësisë është fuqi e cila nuk humbë kurrë, por gjithmonë fiton edhe nëse vonon pak.

Robërit i liroi me kompensim duke e paguar veten me të holla,

ndërsa disa prej tyre Muhamedi a.s. i liroi me kusht që ai i cili di shkrim dhe lexim t’ua mësoj fëmijëve musliman shkrimin dhe leximin.

Lufta e Uhudit

Ishte viti i tretë i hixhretit.

Prijësi i Mekës Ebu Sufjani përgatiti një ushtri prej tre mijë ushtarësh.

U nis për në Medinë që të luftoj kundër muslimanëve që të hakmerrej për luftën e Bedrit. Gjatë rrugës atyre iu bashkuan edhe fiset “Tehame” dhe “Kenane”.

Kur Muhamedi a.s. e kuptoi këtë, bisedoi me shokët e tij dhe mori vendim që të dalë në pritë për t’u mbrojtur prej pabesimtarëve.

Numri i muslimanëve për luftë në këtë kohë ishte njëmijë.

Me njëmijë vetë doli Muhamedi a.s. prej Medine.

Në mesin e tyre ishte prijësi i munafikëve dhe spiunëve të Medines Abdullah bin Seluli.

Abdullah bin Seluli në mes të rrugës me treqind vetë u ndal dhe u nda prej muslimanëve.

Numri i muslimanëve mbeti në shtatëqind vetë.

Muhamedi a.s. arrin në kodrën e Uhudit.

I urdhëroi shtatëdhjetë shenjëtarë me shigjeta të vendosen aty dhe u tha që në asnjë mënyrë të mos e lëshojnë atë vend por vetëm të qëndrojnë në mbrojtje të shpinës së muslimanëve.

Beteja filloi.

Muslimanët në përleshjen e parë korrën fitore, ushtria e pabesimtarëve filloi të zmbropset.

Por, shigjetarët që ishin të vendosur në kodrën e Uhudit nuk e dëgjuan urdhrin e Muhamedit a.s., por e lëshuan kodrën dhe vrapuan pas pasurisë së luftës.

Edhe muslimanët tjerë e harruan qëllimin se ishin duke luftuar në rrugën e Allahut dhe vrapuan pas pasurisë së kësaj bote.

E kundërshtuan urdhrin e Allahut dhe të dërguarit të Tij, për këtë arsye edhe pse fitorja ishte në duart e tyre ata pësuan disfatë.

Halid Ibn Velidi prijës i kalorësisë së pabesimtarëve ishte përgatitur më herët dhe pas kodrës së Uhudit befas iu bie pas shpine muslimanëve.

Kështu ata u detyruan të ngjiten në malet e larta për të shpëtuar dhe duke lënë pas vete shumë të vrarë.

Në mesin e tyre ishte edhe Hamza, axha i Muhamedit a.s.

Muhamedi a.s. pastaj mblodhi ushtrinë e tij dhe iu afrua Medinës që ta mbrojtë atë.

Ebu Sufjani tentoi që të shpërthejë frontin dhe të hyjë në Medinë, mirëpo nuk ia arriti.

Kështu ai u detyrua të kthehet në Mekë, ndërsa Muhamedi a.s. u kthye në Medinë me muslimanët.

E vërteta është një, por të pavërtetat janë të shumta.

Drejtësia është një, por padrejtësitë janë të shumta.

Errësirat janë të shumta, por drita është dritë e cila shndritë në të gjitha drejtimet.

Në Medinë jetonin Jehuditë.

Me Jehuditë Muhamedi a.s. kishte lidhur marrëveshje për të jetuar në paqe, qetësi, liri dhe marrëdhënie të përbashkëta tregtare dhe ekonomike. Mirëpo jehuditë ishin tradhtarë. Ata e tradhtuan Muhamedin a.s., shkuan në Mekë, i tubuan pabesimtarët e Mekës në krye me Ebu Sufjanin e i thanë:

- Ti përgatitu me një ushtri të fortë dhe eja në Medinë dhe sulmoi muslimanët nga jashtë, e ne në atë moment do të sulmojmë nga brenda.

Kur Muhamedi a.s. mori vesh se Ebu Sufjani kishte përgatitur një ushtri prej 10.000 ushtarëve, i mbledhi muslimanët e i pyeti se si të veprojnë.

Selman Faresiu ishte nga Persia dhe ai e kishte pranuar islamin.

Ai i thotë Muhamedit a.s.:

- Të hapim kanale në tri anët e qytetit të Medines, ashtu që kanalet të jenë të thella e kalorësit dhe devetë do të jenë të paafta të depërtojnë në Medinë, e ne do të jemi të mbrojtur në kodër.

Muhamedi a.s. e pranoi këtë propozim, dhe ai në krye e së bashku me shokët e tij ditë e natë pa pushuar hapën kanale të thella rreth e përqark Medinës.

Kështu, kur arriti Ebu Sufjani me ushtrinë e tij, gati sa nuk u çmend nga habia kur pa kanalin gjerë e të gjatë dhe nuk mundi të depërtonte në Medinë.

Jehuditë ishin brenda në Medinë, kështu që ishte e vështirë për ta që të komunikojnë me pabesimtarët për fillimin e sulmit sepse u rrezikoheshin familjet e tyre.

Zoti dërgoi erë të fortë dhe i prishi shatorët e idhujtarëve,

ushqimi i tyre u pakësua, kështu vendosën që të kthehen duarthatë në Mekë, e muslimanët me ndihmën e Allahut shpëtuan nga tradhtitë e tyre.

Zoti i Madhëruar thotë në Kur'anin fisnik: **“O besimtarë, përkujtoni të mirat e Allahut që u ka dhënë juve, kur u erdhi një ushtri e fortë, e ne kundër tyre dërguam erën e fortë dhe një ushtri (të Melekëve) të cilën ju nuk e keni parë. Nuk ka dyshim, Allahu sheh se si veproni”**.

Pasi ushtria e idhujtarëve u kthye në Mekë. Muhamedi a.s. urdhëroi Aliun që t'i sulmojë jehuditë dhe ata njëherë e përgjithmonë të largohen prej Medinës dhe muslimanët të sigurohen prej tradhtisë së tyre. Tradhtari humb gjithmonë me tradhtinë e tij. Ai kurrë nuk mund të fiton. Kështu edhe jahuditë të cilët ishin tradhtarë humbën, e për muslimanët ishte një fitore e madhe.

Marrëveshja e Hudejbijes

Muhamedi a.s. shtatëmbëdhjetë muaj është falur duke u kthyer në drejtim të Mesxhidi Aksas në Jerusalem.

Pastaj Zoti i Madhëruar e urdhëroi që gjatë faljes të kthehej në drejtim të Qabes në Mekë.

Kjo e gëzoi Muhamedin a.s. pa masë sepse Meka ishte vendlindja e tij e dashur.

Meka ishte shpresa e fundit e Muhamedit a.s.

Kthimi në vendlindje duhet të jetë shpresë e vetme e çdo besimtari.

Në vitin e gjashtë të hixhretit, Muhamedi a.s. kishte parë ëndërr se e ka vizituar Qaben.

Mirëpo Qabja ende ishte nën thundrat e pabesimtarëve.

Pabesimtarët ende qëllim kryesor e kishin mbytjen e Muhamedit a.s., por Muhamedi a.s. me vendosmëri, i pa armatosur, me shokët e tij u nis për ta kryer Umren në Qabe.

Kur arriti në vendin Hudejbije, pabesimtarët menduan se Muhamedi a.s. ishte nisur që ta sulmojë Mekën.

Muhamedi a.s. e dërgoi Uthmanin si delegacion për t'u treguar pabesimtarëve të Mekës se ai me shokët ishin të paarmatosur dhe se ata ishin nisur vetëm që ta vizitojnë Qaben e shenjtë.

Pas një vonese të gjatë, Uthmani u kthye dhe pas tij erdhi një delegacion prej pabesimtarëve të Mekës dhe lidhën një marrëveshje për paqe.

Kjo marrëveshje u quajt "Marrëveshja e Hudejbijes".

Në marrëveshje u nënshkruan katër kushte kryesore të marrëveshje, e ato ishin:

- Armëpushimi i të dy palëve për dhjetë vjet, d.m.th. dhjetë vjet jetesë në paqe.
- Lejohet që kush dëshiron prej fiseve t'i bashkohet muslimanëve dhe kush dëshiron t'i bashkohet pabesimtarëve.
- Çdo pabesimtar i Mekës i cili shkon te Muhamedi a.s. duhet t'i dorëzohet Mekasve. Ndërsa kush prej shokëve të Muhamedit a.s. ikë dhe shkon në Mekë, Mekasit të mos i dorëzohet Muhamedit a.s.
- Në vitin tjetër i lejohet Muhamedit a.s. me shokët e tij që ta vizitojnë Qaben me kusht që të qëndrojnë në Mekë vetëm tri ditë.

Nëse i shikojmë këto kushte, në shikim të parë kanë qenë në dëm të muslimanëve e në dobi të pabesimtarëve, saqë disa prej shokëve të Muhamedit a.s. në krye me Umerin u hidhëruan, por Muhamedi a.s. i qetësoi duke iu treguar se në paqe për shumë vite, muslimanët do të arrinin më shumë fitore dhe ardhmëri të lumtur.

Ardhmëria e islamit në paqe

Në vitin e shtatë të hixhretit, Muhamedi a.s. përsëri me këmbët e tij fisnike hyri në Mekën e shenjtë.

Kur arriti në Meke e vizitoi Qaben.

Ishte krenari dhe lumturi e madhe që ai përsëri të kthehet në vendlindje.

Lumturia ishte afatshkurtër sepse Muhamedi a.s., në bazë të marrëveshjes së Hudejbijes, kishte të drejtë të qëndronte në Mekë vetëm tri ditë.

Muhamedi a.s. iu përmbajt marrëveshjes.

Pas tri ditëve u kthye në Medinë.

Në Medinë, Muhamedi a.s. vazhdoi misionin e tij fisnik, përforcimin e fesë Islame.

Ai u dërgoi thirrje perandorive më të mëdha të asaj kohe.

Ai u bëri ftesë perandorive më të mëdha të asaj kohe që ta pranojnë fenë Islame.

Thirrjet drejtuar perandorëve të shteteve që ta pranojnë Islamin ishin:

Thirrja Kisraut – mbret i Persisë.

Thirrja Mukaukisit – sundues i Egjiptit.

Thirrja Negusit – Perandor i Etiopisë (Abisinisë).

Thirrja Herakliut – perandor i Romës (Konstantinopolit).

Prej këtyre perandorëve Negusi menjëherë e pranoi Islamin.

Mukaukisi i dërgoi një letër Muhamedit a.s. ku shkruante se thirrjen e tij do ta studionte dhe pastaj me shpresë se do ta pranonte Islamin.

Kisrau dhe Herakliu nuk e pranuan Islamin, sepse frikoheshin se do ta humbnin fronin e tyre.

Paqja u solli muslimanëve shumë të mira, sepse Islami përhapej në të gjitha anët e botës.

Në këtë kohë edhe Halid bin Velidi e pranoi Islamin, i cili më vonë u quajt “Sejfullah” që d.m.th. shpata e Zotit.

Pasi ai ka qenë armiku më i madh i Islamit, ndërsa tashti luftëtari më i madh i Islamit.

Njëri prej kushteve të marrëveshjes së Hudejbijes ka qenë që secili fis arab të ketë të drejtë të i bashkohet muslimanëve ose pabesimtarëve.

Fisi “Huza” iu bashku muslimanëve.

Fisi “Bekr” iu bashku pabesimtarëve.

Pas kësaj ndodhi një konflikt në mes tyre, atëherë fisi Bekr kërkoi mbrojtje prej pabesimtarëve.

Pabesimtarët pastaj shkojnë te fisi “Huza” dhe vrasin shumë prej tyre.

Fisi Huza shkoi dhe u ankua te Muhamedi a.s. dhe i tha se pabesimtarët e Mekës e kanë prishur marrëveshjen e paqes.

Muhamedi a.s. përgatiti një ushtri prej dhjetëmijë vetëve dhe u nis për të çliruar vendlindjen e tij prej idhujtarisë.

Muhamedi a.s. u nis për të çliruar prej idhujtarisë atdheun e tij.

Pabesimtarët e Mekës,

për këtë e dërguan prijësin e tyre Ebu Sufjanin te Muhamedi a.s. që ta vazhdoj marrëveshjen e paqes.

Ebu Sufjani shkoi te Ebu Bekri për të ndërmjetësuar te Muhamedi a.s., por ai refuzoi.

Pastaj shkoi te bija e tij Umi Habibe, e cila ishte bashkëshorte e Muhamedit a.s., por edhe ajo refuzoi, kështu ai u kthye në Mekë pa arritjen e marrëveshjes për paqe.

Kur Muhamedi a.s. arriti në vendin “Dhahran”, u ndal me ushtrinë e tij për të pushuar në tenda.

Abasi, axha i Muhamedit a.s. shpalli se:

Kush hynë në Qabe është i sigurt.

Kush hynë në shtëpinë e Ebu Sufjanit është i sigurt.

Kush rrinë në shtëpinë e tij është i sigurt.

Kështu Muhamedi a.s. e çliroi Mekën me paqe dhe pa luftë sepse banorët e Mekës iu përmbajtën shpalljes së Muhamedit a.s.

Pastaj Muhamedi a.s. i pyeti: - Çka mendoni, si do të veproj me juve?

Të gjithë iu përgjigjën: - Ti je fisnik, vepro si të duash.

Atëherë Muhamedi a.s. u tha: - Shkoni nëpër shtëpitë tuaja të sigurt, ju jeni të lirë.

Zoti i Madhëruar e përshkruan këtë ngjarje kështu:

Në emër të Allahut, Mëshiruesit, Mëshirëbërësit!

“Kur të vjen ndihma e Zotit dhe Çlirimi, do t’i shohësh njerëzit se si e pranojnë Islamin grupe-grupe. Lavdëroje, Madhëroje dhe falënderoje Zotin tënd. Kërko falje (prej Zotit tënd), Ai është falës”.

BISMIL-LAHIRRAHMANIRRAHIM.

IDHAA XHAAAAE NASRULL-LAAHI VELFET’H VE RE EJTEN-NAASE
JED’HULUUNE FII DIINIL-LAAHI EFVAAXHAA FE SEBBIH BIHAMDI RABBIKE
VESTEGFIRH IN-NEHUU KAANE TEVVAABA.

Beteja e Hunejnit

Muhamedi a.s. e çliroi Mekën.

Të gjitha fiset e pranuan Islamin grupe-grupe, përpos disa fiseve të Havazinit.

Fiset e Havazinit jo vetëm se nuk e pranuan Islamin por edhe u përgatitën për t'i luftuar të gjithë muslimanët.

Në këtë kohë numri i muslimanëve ishte shumë i madh, ndërsa fiset e pabesimtarëve ishin shumë të paktë në numër.

Muslimanët e harruan mbështetjen dhe ndihmën e Zotit dhe thanë:

- Sot fitorja është e jona se jemi ushtri e madhe dhe e fortë.

Kur u ndeshën me pabesimtarët në vendin "Hunejn", hasën në rezistencë të fortë, hyri frika në zemrat e tyre dhe kështu e lëshuan frontin duke ikur me të katërtat.

Ata e kuptuan se fitorja nuk varet prej forcës dhe prej shumës së madhe, por varet prej vendosmërisë dhe mbështetjes në Allahun.

Pastaj Muhamedi a.s. hipi mbi një shkëmb dhe i thirri të gjitha fiset një nga një dhe u tha që të kthehen në front.

Të gjitha fiset e pranuan thirrjen e Muhamedit a.s. dhe iu vërsulën pabesimtarëve, e edhe pse e humbën betejën e parë, në fund e fituan luftën.

Këtë ngjarje e përshkruan edhe Kur'ani në Suretu Tevbe si vijon:

"Vërtetë Allahu ju ka ndihmuar në shumë vende dhe në shumë raste, e po ashtu iu ka ndihmuar në vendin Hunejn. (Në atë vend) Ju u krenuat me shumën e madhe tuajën, mirëpo numri i madh nuk iu bëri aspak dobi juve sepse (nga frika duke ikur) ju ngushtua aq shumë toka edhe pse është e gjerë, e ju pastaj ia kthyet shpinën frontit dhe ikët. Pastaj Allahu zbriti qetësi te i Dërguari i tij dhe te besimtarët, (po ashtu) zbriti ushtri (të Melekëve) të cilën ju nuk e keni parë dhe i dënoi pabesimtarët. Kështu Zoti i ka ndëshkuar pabesimtarët, pastaj Zoti ia pranon pendimin kujt të dojë Ai. Allahu është falës, i Mëshirshëm (për besimtarët gjithmonë)".

Haxhi dhe ligjërata lamtumirëse

Muhamedi a.s. prej jetimit arriti të bëhej prijës i të gjitha fiseve arabe.
 Prej të vetmuarit arriti të bëhej më i dashuri i të gjithë njerëzve.
 Prej të varfrit arriti të bëhej kujdestar i të gjithëve.
 Me dëshirën e Allahut arriti të përjetojë triumfin e punës së tij.
 Në vitin e dhjetë të hixhretit qëndroi në kodrën Arafat.
 Në Arafat rreth tij ishin grumbulluar njëqind mijë muslimanë për të kryer së bashku haxhillëkun.

Në haxhillëkun e fundit Muhamedi a.s. mbajti një fjalim ku tha:

“O njerëz.

Kjo shtëpi është e shenjtë.

Ky vend është i shenjtë.

Edhe gjaku është i shenjtë.

Kujdes, mos lejoni gjakderdhje se gjakderdhja është e ndaluar.

O njerëz.

Unë jam peygamberi i fundit i Zotit, pas meje kurrë nuk do të ketë peygamber, prandaj:
 Faleni namazin.

Agjërojeni muajin e ramazanit.

Jepeni zekatin dhe kryejeni haxhillëkun.

Dëgjojini dhe respektojini prijësit tuaj – ua garantoj xhenetin.

Pasi e përfundoi ligjëratën zbriti ajeti kur'anor:

“Sot jua plotësova fenë tuaj, jua plotësova juve të gjitha të mirat, Jam i kënaqur që fe për juve vendosa Islamin”.

Porosia e fundit dhe vdekja

Muhamedi a.s. i kishte mbushur 63 vite.

E kuptoi se jeta e tij kishte ardhur në përfundim.

Muhamedi a.s. muslimanëve u tha se po ua lë vetëm një porosi:

“Përmbajuni Kur’anit dhe sunetit, gjithmonë do të jeni ngadhënjimtarë dhe kurrë nuk do të humbni”.

Pas kësaj porosie, Muhamedi a.s. ndërroi jetë dhe shpirti i tij u ngrit në qiell te Zoti i Madhëruar.

U përhap lajmi se Muhamedi a.s. ka vdekur.

Umeri me tërbim doli në qytet dhe tha:

- Kush thotë se Resulullahu ka vdekur, do të konfrontohet me mua, për shkak se Resulullahu ka shkuar tek Zoti sikurse Musai a.s., andaj do të kthehet prapë.

Vërtetë këto ishin momente të vështira për të gjithë muslimanët.

Në këto momente të papërballueshme, u paraqit Ebu Bekri i cili tha:

- O ju njerëz.

Kush ka besuar Muhamedin, le ta dijë se ai ka vdekur,

kush beson në Allahun, Ai është i gjallë dhe i përgjithmonshëm dhe nuk vdes kurrë.

Pastaj lexoi ajetin e Kur’anit ku Zoti i Madhëruar thotë:

“Muhamedi është vetëm peygamber.

Edhe para tij ka pasur peygamber.

Sikur të vdiste ai apo të vritej, a do të ktheheshit prapë gjurmëve tuaja.

Kush kthehet gjurmëve të veta nuk i bën asgjë dëm Allahut.

Allahu i shpërblen mirënjohësit.”

MARTESA E ABDULLAHUT ME EMINEN	7
MUHAMEDI A.S. JETIM, PA NËNË, PA BABË	8
UDHËTIMI I MUHAMEDIT A.S. PËR NË SIRI.....	9
RINIA E MUHAMEDIT A.S.	10
MUHAMEDI BESNIK	11
FILLIMI I ZBRITJES SË KUR'ANIT.....	12
O TI QË JE MBULUAR	13
THIRRJA NË ISLAM	14
SHPËRNGULJA NË ETIOPI	15
THIRRJA NË ISLAM HAPTAZI.....	16
OFERTAT PËR MUHAMEDIN A.S.	17
BLLOKADA EKONOMIKE NDAJ MUSLIMANËVE	18
VITI I PIKËLLIMIT	19
RRUGA PËR HIXHRET	20
NË SHPELLËN THEVR	21
GARA PËR SHPËRBLIMIN E NJËQIND DEVEVE.....	22
ARRITJA E MUHAMEDIT A.S. NË MEDINE	23
SHOQËRIA E RE NË MEDINE	24
ISLAMI FE E PAQES.....	25
LUFTA E BEDRIT	26
LUFTA E UHUDIT	27
LUFTA E HENDEKUT	28
MARRËVESHJA E HUDEJBIJES	29
ARDHMËRIA E ISLAMIT NË PAQE	30
ÇLIRIMI I MEKËS.....	31
BETEJA E HUNEJNIT.....	32
HAXHI DHE LIGJËRATA LAMTUMIRËSE.....	33
POROSIA E FUNDIT DHE VDEKJA	34